

Յիսուսի, և ի տեղին ուր Աստուածածինն աղօթեալ է. յորժամ հրեշտակապետն զբարբիտնն ետ, ի նոյն տեղին ամենայն ծառքն երկիրպագին Աստուածածնին, և դեռ խոնարհեալ կան ծառքն ընդդէմ արևելից»:

12. Ս. Պեղագիայի այրը. — Ս. Պեղագիայի անունով կը կոչուի այս այրը, վասն զի ան հոս բնակած էր: Համբարձման եկեղեցիին հարաւ — արեւմտեան կողմը կը գտնուէր նոյն այրը, ցած տեղի մը վրայ. ան սենեակի ձևով մատուռ մըն է, որուն քով ուրիշ փոքրիկ սենեակ մըն ալ կայ որ աւելի ցած է՝ շատ բարակ պատերով և կամարներով: Ս. Պեղագիա Անտիոքցի մեղաւոր կին մըն էր, քրիստոնեայ դարձաւ, Երուսաղէմ գալով իբր սպաշխարող՝ փոքր խուցի մը մէջ շատ տարիներ ապրեցաւ աղօթելով և պահք պահելով՝ իբր վանական ծպտուած. կը վախճանի 457ին: Խուցը որուն մէջ կը բնակէր ան, 6 ոտք երկու մատ երկայն էր, 4 ոտք լայն և 6 ոտք բարձր: Դուռը նեղ էր և ցած, փոքրիկ պատուհան մը կար արեւելեան կողմը, և քանդակներ՝ խուցին դրան վրայ: Հարաւային կողմը կար տապանը՝ կիսով ներմուծուած ցած օրմախորշի մը մէջ՝ որուն վրայ, բարձրը պատին մէջ պատուհան մը կար ուրկէ լոյսը կը մտնէր խուցին մուտք տեղերուն համար: Այս տապանը կը յիշատակուի ԺԲ. դարու ուխտաւորներէն. տապանին նեղ անցքին եւ պատին միջեւ զտնուած տեղը կը գործածուի իբր սպաշխարութեան տեղ. երբ մեկը իր բոլոր մեղքերը յիսուսովանած այս տեղին մօտ երթայ՝ քարերը կը շարժին եւ կը նեղանան, այնպէս որ ան չի կրնար զնացքը շարունակել միևնչեւ որ մեղքերը յիսուսովանի: Աւանդութիւնը կ'ըսէ թէ Ս. Պեղագիայի մարմինը այս տապանին մէջ կը հանգչի,